

»Hverdagen« kunde tilmed meddele, at han paa Dødslejet havde tilkaldt Pastor Stensballe og skænket Kirkefondet hundrede tusinde Kroner.

Hans Begravelse nogle Dage efter i Frue Kirke samlede da ogsaa det meste af, hvad Byen ejede af trekantede Hatte, guldgallonerede Bukser, Epauletter og Præstekraver, foruden naturligvis alle Børsens blanke Cylindre. Det var en af de store Begrædelser for blændede Vinduer, med Lys i alle Kronerne, florumvundne Kandelabre, Draperier paa Væggene og to Sørgemarskaller foran Kisten. Bagved denne stod Pastor Stensballe, der skulde holde Talen. Operaens populære Tenor var engageret til at synge et Farvel, og et Damekor havde indstuderet som et Koncertnummer »Eja! Eja! Kristus er opstanden!«

Mellem den Række ornatklædte Præster, der sad i Koret, var ogsaa Johannes Gaardbo, som skulde forrette Jordpaakastelsen. Han følte sig højst ilde tilmode her. Det var første Gang, han var tilstede ved en saadan teatermæssigt iscenesat Dødsfest, og han var glad ved, at han ikke skulde tale.

Under Pastor Stensballes Sørgetale, der priste den Afdøde som et Forbillede for den unge Slægt ved Foreningen af mægtig Handlekraft og kristelig Ydmyghed, kunde han næsten ikke sidde stille. Mod sin Vilje maatte han tænke paa Mads Vestrup, der engang i en Tale med en af sine lidenskabelige